

Dosarul nr. 2ra-1991/18

Prima instanță - (Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni) M. Juganari

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu

ÎNCHEIERE

26 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Virgiliu Rusu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Virgiliu Rusu împotriva Întreprinderii de Stat Combinatul de Vinuri de Calitate „Mileștii-Mici” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la serviciu și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 7 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Virgiliu Rusu și s-a menținut hotărârea din 12 aprilie 2018 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni,

c o n s t a t ă :

La 27 noiembrie 2017, Virgiliu Rusu a depus cerere de chemare în judecată, ulterior concretizată (f.d. 118), împotriva ÎS CVC „Mileștii Mici”, prin care a solicitat anularea ordinului de concediere nr. 127-c din 14 septembrie 2017 „Cu privire la concediere”, restabilirea în funcția de director adjunct în cadrul ÎS CVC „Mileștii-Mic”, încasarea salariului restant pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral estimat în sumă de 50 000 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a invocat că prin ordinul nr. 25 din 8 august 2016 a fost angajat în cadrul ÎS CVC „Mileștii-Mic” în calitate de director adjunct. Fișă de post și contract de răspundere materială deplină nu au fost semnate între angajator și angajat, dar în atribuțiile de funcție intrau următoarele: elaborarea politicilor de dezvoltare a proceselor tehnologice, elaborarea produselor noi în gama de producere, promovarea producției pe piață, dezvoltarea politicilor de îmbunătățire a calității producției și respectarea normativelor în tehnologie. Pe parcursul activității a dat dovadă de sârguință și a respectat disciplina de muncă, nefiind supus sancțiunilor disciplinare.

La 14 septembrie 2017, când se afla în concediul medical, a fost emis ordinul nr. 217-c prin care a fost concediat din inițiativa angajatorului conform prevederilor art. 86 alin. (1) lit. p) din Codul muncii, pentru încălcarea gravă, chiar și o singură dată a obligațiilor de muncă.

La 20 octombrie 2017, la revenirea din concediul medical, i-a fost adus la cunoștință ordinul de concediere.

Reclamantul consideră că procedura de emitere a ordinului a fost încălcată, deoarece acesta a fost emis în perioada când se afla în concediu medical. Prin urmare, ordinul este lovit de nulitate absolută și drept consecință urmează a fi anulat cu restabilirea sa în funcția deținută anterior.

Totodată, a invocat că ordinul de concediere a fost emis cu încălcarea procedurii, având drept scop răfuiala cu persoane incomode.

La fel, consideră ordinul de concediere ca neîntemeiat, având ca bază doar niște temeuri declarative.

Astfel a relatat că în ordinul de concediere pârâtul nu a indicat care ar fi încălcarea gravă care ar fi fost comisă.

La aplicarea sancțiunii disciplinare angajatorul nu a ținut cont de gravitatea abaterii disciplinare comise și de alte circumstanțe obiective, invocând doar circumstanțe subiective.

Pârâtul nu a făcut trimitere la art. 211¹ din Codul muncii, nu-i invocat temeiul precis al abaterii grave, drept urmare ordinul fiind neîntemeiat.

Mai mult prevederea art. 211¹ din Codul Muncii nu poate fi interpretată extensiv, fiind o prevedere exhaustivă.

A mai menționat că, deși ordinul nr. 217-ca fost elaborat la 14 septembrie 2017, acesta, conform pct. 6 din dispozitiv, urma să fie pus în aplicare la data revenirii la serviciu.

Astfel, reclamantul a revenit la serviciu la 20 octombrie 2017. Prevederea legală stabilită la art. 211¹ din Codul muncii a fost publicată în Monitorul Oficial al RM la data de 20 octombrie 2017, dată de când a intrat în vigoare.

În acest context, a relatat că angajatorul urma la data de 20 octombrie 2017 să aducă ordinul de concediere în concordanță cu legislația în vigoare.

Art. 211¹ din Codul muncii stabilește o modalitate de concediere în legătură cu cauzarea unui prejudiciu material mărimea căruia depășește cinci salarii medii lunare pe economie prognozate.

În ordinul de concediere pârâtul menționează despre cauzarea unui prejudiciu material în sumă de 7 734,50 de lei.

Conform Hotărârii Guvernului nr. 1233 din 9 decembrie 2016 salariu mediu prognozat pe economie constituia pentru anul 2017 sama de 5 600 de lei.

Astfel pentru aplicarea normei prevăzute la lit. h) din art. 211¹ din Codul muncii, urma ca prejudiciul să constituie 28 000 de lei.

Prin hotărârea din 12 aprilie 2018 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, cererea de chemare în judecată înaintată de Virgiliu Rusu împotriva ÎS CVC „Mileștii-Mici”, s-a respins ca neîntemeiată.

Invocând netemeinicia hotărârii instanței de fond, la 17 aprilie 2018 Virgiliu Rusu a declarat apel, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 7 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Virgiliu Rusu și s-a menținut hotărârea din 12 aprilie 2018 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni.

În susținerea soluției, instanța de apel a conchis că ordinul nr. 217-c din 14 septembrie 2017 a fost emis cu respectarea a tuturor cerințelor legislației muncii în vigoare la acel moment.

Astfel a reținut că din conținutul înscrisurilor anexate la dosar rezultă cu certitudine că Virgiliu Rusu în perioada deținerii funcției de administrator adjunct, dar și în exercitarea interimatului funcției de administrator al ÎS CVC „Mileștii-Mici”, a admis mai multe abateri prin ce a prejudiciat atât imaginea ÎS CVC „Mileștii-Mici”, cât și patrimoniul acesteia.

Conform ordinului de concediere nr. 217-c din 14 septembrie 2017 „Cu privire la concediere”, administrația ÎS CVC „Mileștii-Mici” a reținut în sarcina administratorului adjunct Virgiliu Rusu mai multe încălcări ale disciplinei de muncă și ale disciplinei de producție, și anume: încălcarea principiului respectării demnității în muncă în raport cu subalternii și alți angajați prin folosirea unui limbaj licențios, depășirea atribuțiilor funcționale, ignorarea ordinelor și dispozițiilor administratorului combinatului, neglijența în serviciu și neîndeplinirea obligațiilor funcționale.

A menționat că prima instanță în mod just a ajuns la concluzia că, Virgiliu Rusu a luat cunoștință și a contrasemnat ordinul nr. 217-c din 14 septembrie 2017 la data de 20 octombrie 2017, când acesta era deja la locul de muncă și nu se afla în concediu medical.

Referitor la aplicarea art. 211¹ din Codul muncii, Colegiul a reținut că acesta a intrat în vigoare la 20 octombrie 2017, dată la care raporturile de muncă între ÎS CVC „Mileștii-Mici” și Virgiliu Rusu au încetat de iure și de fapt. Respectiv pârâtul/intimatul nu era obligat de a indica concret litera articolului dat, care a servit temei de concediere și nici nu era necesar de a lua în considerație mărimea prejudiciului material cauzat de către salariat.

La 1 august 2018 Virgiliu Rusu a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi decizii prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă.

În motivarea recursului, Virgiliu Rusu a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, invocând că nu este motivată.

Instanța de apel nu și-a expus concluzia în temeiul probelor administrate nemijlocit în ședință, nu a combătut în nici un fel argumentele reclamantului, dar s-a limitat doar la recitirea argumentelor din referință invocate de către intimat în instanța de fond.

La fel, consideră că instanța de apel și cea de fond, nu au aplicat normele de drept material care urmau a fi aplicate, și anume art. 86 alin. (2) și art. 211¹ din Codul muncii.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că recursul împotriva deciziei din 7 iunie 2018 a fost declarat la 1 august 2018, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea

Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Virgiliu Rusu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Virgiliu Rusu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari